

Sygn. akt I C 1229/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. M. (1) i A. M. (2)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódek A. M. (1) i A. M. (2) kwotę 6.869,97 (sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt dziewięć 97/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 6.000 złotych za okres od dnia 30 listopada 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 869,97 złotych za okres od dnia 5 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powódek wszystkich kosztów procesu według norm przepisanych oraz nieuiszczonymi kosztami sądowymi, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1229/16

UZASADNIENIE

Powódki A. M. (1) i A. M. (2) wniosły o zasądzenie solidarnie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 listopada 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powódki wniosły o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz solidarnie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazały, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do nich pojazdu marki V. (...) w wyniku kolizji z dnia 29 października 2015 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 6.282,11 zł. Zdaniem powódek kwota ta była zaniżona (k 2-4).

Pismem procesowym z 24 lipca 2017 r. pełnomocnik powódek rozszerzył powództwo o kwotę 869,97 zł, żądając ostatecznie zasądzenia solidarnie na rzecz powódek kwoty 6.869,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 6.000 zł z od dnia 30 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 869,97 zł od dnia 05 sierpnia 2017 r. oraz zasądzenie solidarnie od pozwanej kosztów procesu. (k.121).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko potwierdził, że okolicznością bezsporną jest wystąpienie szkody w pojeździe powódek, wskutek zachowania kierującego pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u pozwanego. Pozwany zanegował roszczenie o zapłatę odszkodowania z tytułu poniesionej szkody w pojeździe zgłaszane przez powódki co do wysokości. Pozwany wskazał, że w procesie likwidacji szkody wypłacił na rzecz strony powodowej odszkodowanie w kwocie 6.282,11 zł. W ocenie pozwanego, z uwagi na wiek pojazdu oraz realne koszty naprawy umożliwiające przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, wysokość odszkodowania powinna być ustalona w oparciu o ceny materiałów i części zamiennych o porównywalnej jakości, jak i w oparciu o średnie stawki dla robocizny, ustalone w oparciu o średnie ceny usług stosowane na terenie, gdzie pojazd ma być naprawiany. (k. 26-28).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzeniu uległ samochód powódek marki V. (...) o nr. rej. (...) przez sprawcę objętego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej za szkody komunikacyjne w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

(bezsporne, ponadto akta szkody na CD k. 41)

Pozwany ustalił koszt naprawy samochodu powódek i wypłacił powódkom odszkodowanie w kwocie 6.282,11 zł.

(bezsporne)

Uznając wypłacone odszkodowanie za zaniżone powódki zwrócili się do rzeczoznawcy celem wykonania prywatnej ekspertyzy w zakresie uszkodzeń pojazdu i kosztów jego naprawy. Zgodnie ze sporządzoną wyceną, koszt przywrócenia pojazdu powódek do stanu jak przed szkodą wynosi 13.000,79 zł..

(dowód: opinia M. D. nr (...) k. 9-13)

Koszt naprawy pojazdu powódek, z uwzględnieniem stawki za roboczogodzinę stosowanej w warsztatach (...) w wysokości 130 zł oraz użyciem nowych części oryginalnych wyniósłby 13.152,08 zł brutto.

Naprawa przeprowadzona zgodnie z kosztorysem ustalonym przez biegłego za wskazaną kwotę pozwoli na odtworzenie stanu samochodu sprzed kolizji i nie spowoduje wzrostu jego wartości. Pojazd nie posiadał wcześniejszych uszkodzeń i śladów napraw.

Wartość samochodu powódek w stanie nieuszkodzonym w dniu zaistnienia szkody wynosiła nie mniej niż 20.700 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego ds. ekspertyzy wypadków drogowych A. O. k. 51-76, pisemna opinia uzupełniająca k. 108-111)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych ustaleń roszczenie powódek zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, w tym aktach szkody na płycie CD, których prawdziwości nie kwestionowano i których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Jako, że wyliczenie kosztów naprawy pojazdu powódek wymagało wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego A. O. na tę okoliczność. Opinia ta była kwestionowana, biegły jednak ustosunkował się do

podniesionych zarzutów należy uzasadniając wyprowadzone wnioski. Ostatecznie Sąd uznał opinię za logiczną, spójną i uzasadnioną, w związku z czym Sąd przyjął za własne poczynione w niej ustalenia.

W sprawie niniejszej pozwany nie kwestionował przedstawionego przez powódki stanu faktycznego sprawy ani swojej odpowiedzialności co do zasady. Sporna między stronami była jedynie wysokość należnego powódkom odszkodowania.

Na wstępie wskazać należy, że nie była sporna sama zasada odpowiedzialności pozwanego. Pozwany nie kwestionował, iż na podstawie zawartych ze sprawcą szkody umowy w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada za następstwa wypadku z 29 października 2015 r., w wyniku, którego uszkodzeniu uległ należący do powódek pojazd marki V. (...) o nr. rej. (...).

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się w zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody oraz, zgodnie z wyborem poszkodowanego, przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalania wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z przedstawionych dokumentów, a w szczególności z opinii powołanego w sprawie biegłego sądowego, szkoda w pojeździe powódek wyniosła 13.152,08 zł. Sąd przychylił się do kalkulacji biegłego w wersji, w której uzasadnionym jest ustalenie kosztów naprawy z uwzględnieniem stawki za roboczogodzinę na poziomie 130 zł w warsztacie naprawy ASO. Biegły wyjaśnił, że naprawa przedmiotowego pojazdu będzie polegać na wymianie lub naprawie uszkodzonych elementów i ich lakierowaniu. Przy ustalaniu kosztów naprawy pojazdu uwzględniono ceny części oryginalnych, bowiem w sprawie nie wykazano zamontowania w pojeździe powódek części uszkodzonych, sygnowanych symbolem części alternatywnych dla oryginału. Z tych względów uznać należało jednocześnie, że naprawa wykonana przy użyciu części oryginalnych przywróci pojazd do stanu sprzed szkody.

Podnieść należy, że w świetle art. 363 § 1 k.c. w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty. Efekt naprawienia szkody zostaje osiągnięty, gdy uszkodzony pojazd zostaje doprowadzony do takiego stanu technicznego, który odpowiada stanowi sprzed uszkodzenia.

W ocenie Sądu, do wydatków takich należy w niniejszej sprawie zaliczyć koszt części zakwalifikowanych do wymiany przez biegłego w kalkulacji szkody wraz z kosztami robocizny w stawce godzinowej stosowanej przez autoryzowane stacje obsługi w miejscu zamieszkania powódek.

Odnosnie do kwestii kosztów naprawy pojazdu w płaszczyźnie robocizny Sąd przyjął, jako wartość właściwą i należną powódkom, cenę naprawy w autoryzowanym warsztacie o standardzie ASO. Faktem jest, że biegły wyliczył w toku składania opinii wartość naprawy pojazdu w „niezależnym” warsztacie naprawczym, dobrze wyposażonym (wartość

roboczogodziny 110 zł). Przyjąć należy jednak, że powódki miały prawo naprawić pojazd w stacji autoryzowanej. Trudno bowiem oczekiwać od poszkodowanych, aby były w stanie dokonać oceny, czy dany zakład naprawczy gwarantuje naprawę pojazdu w jakości nieodbiegającej od warsztatu o standardzie ASO.

Przede wszystkim zaś należało stwierdzić to, że naprawa w autoryzowanym warsztacie o standardzie ASO nie doprowadzi – zgodnie z podzielaną przez Sąd opinią biegłego sądowego – do wzrostu wartości samochodu powódek, a zatem naprawa w takim warsztacie nie doprowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie powódek i dlatego taki sposób naprawy należy uznać za uzasadniony i celowy, gwarantujący przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku.

W toku postępowania likwidacyjnego powódkom wypłacono kwotę 6.282,11 zł. Różnica wskazanych kwot (13.152,08 zł – 6.282,11 zł), tj. kwota 6.869,97 zł stanowi zatem dotychczas niezlikwidowaną przez pozwanego szkodę.

Zgodnie zaś z przepisem art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie natomiast do treści przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze przytoczone przepisy, o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem powódek, zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 6.000 zł od dnia 30 listopada 2015 r. (przyjmując zgłoszenie szkody na dzień 29 października 2015 r., dzień następujący po upływie terminu 30 dni) do dnia zapłaty oraz od kwoty 869,97 od dnia 5 sierpnia 2017 r. (dzień następujący po dniu doręczenia pisma ze zmianą powództwa) (pkt I wyroku).

Powódki wniosły o zasądzenie odszkodowania na ich rzecz od pozwanego solidarnie, wskazując, że są współwłaścicielkami pojazdu objętego ubezpieczeniem. Niemniej istnienie solidarności zarówno po stronie dłużników, jak i wierzycieli wymaga wyraźnego przepisu prawa lub solidarność ta może wynikać z czynności prawnej (art. 369 k.c.). O solidarności nie mogą przesądzać cechy zobowiązania. Również wyrok sądu nie może stanowić źródła solidarności. W rozpoznawanym sporze, między stronami nie doszło do dokonania żadnej czynności prawnej, z której mogła by wynikać solidarność zobowiązania pozwanego, ani też taka solidarność nie wynika z jakiegokolwiek przepisu ustawy. Z tego powodu Sąd nie miał podstaw do przyjęcia konstrukcji solidarności po stronie wierzycieli i tylko w tym zakresie oddalił powództwo (pkt II wyroku).

O kosztach procesu zaś Sąd orzekł, zgodnie z przepisem art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zd. 2 i art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążając pozwanego wszystkimi kosztami procesu i nieuiszczonymi kosztami sądowymi, albowiem powódki uległy w swoich żądaniach wobec pozwanego tylko w niewielkiej części, a szczegółowe wyliczenie tych kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu (pkt III wyroku).

Z tych powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

/-/ SSR Paweł Juszczyński